

jednání předsevzal ze snahy po rozvratu veřejného pořádku, nalézací soud nezjistil a ani zjistiti nemohl, poněvadž pro tento předpoklad není ve spisech opory. Z okolnosti, že se vážně provinil proti veřejnému pokoji a řádu, nelze ještě usuzovati na jeho nízké a nečestné pohnutky. Bylo proto odvolání obžalovaného v tomto směru vyhověti a vysloviti, že výrok o ztrátě práva volebního odpadá.

Čís. 2671.

Spáchal-li, kdo si odpykává doživotní žalář, za trvání trestu nový zločin, jenž není ohrožen trestem smrti, může býti jako trest vysloveno toliko jedno nebo více zostření trestu podle §§ 19—24 tr. zák. (nař. mín. sprav. ze dne 7. dubna 1860, čís. 89 ř. zák.); byl-li obžalovaný pro takový zločin odsouzen k trestu na svobodě, jest zmateční stížnost domáhající se odsouzení podle onoho nařízení podána ve prospěch obžalovaného.

Okolnost, že si pachatel v době nového zločinu onen trest odpykával, může zrušovací soud jako procesní skutečnost zjistiti ze spisů.

(Rozh. ze dne 21. února 1927, Zm II 364/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 14. července 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utrhaní na cti podle §u 209 tr. zák. a odsouzen podle §u 210 tr. zák. do těžkého žaláře na jeden rok, zostřeného jedním postem čtvrtletně, zrušil rozsudkový výrok o trestu a odsoudil obžalovaného k dalšímu jednomu postu a jedné temnici měsíčně po dobu jednoho roku.

Důvody:

Rozsudkem soudu první stolice byl obžalovaný uznán vinným zločinem utrhaní na cti podle §u 209 tr. zák. a odsouzen za to podle §u 210 tr. zák. (první trestní sazby) do těžkého žaláře na jeden rok, zostřeného jedním postem čtvrtletně a ke ztrátě práva volebního, a to bezpodmínečně. Zmateční stížnost obžalovaného napadá tento rozsudek důvodem zmatečnosti podle čís. 11 §u 281 tr. ř., namítajíc, že nalézací soud vykročil ze své moci trestní, uloživ obžalovanému onen dočasný trest na svobodě. Nalézací soud prý přehlédl, že obžalovaný spáchal onen zločin v době, kdy si odpykával trest doživotního těžkého žaláře, který mu byl rozhodnutím presidenta republiky stanoven jako náhradní trest za trest smrti, jenž mu byl uložen rozsudkem zemského jako porotního soudu v Opavě ze dne 4. července 1925, ale udělením milosti prominut. Ježto zločin utrhaní na cti podle §u 209 tr. zák. není ohrožen trestem smrti, měl prý nalézací soud za daného stavu věci podle nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 7. dubna 1860, čís. 89 ř. zák. obžalovaného potrestati pouze jedním nebo více ze zostření trestu, v §§ 19—24 tr. zák. uvedených. Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění. Řečené v říšském zákoníku uveřejněné a dosud nezrušené nařízení dlužno považovati za

ustanovení zákonné, jímž soudy jsou vázány; neboť toto nařízení, pocházející z doby absolutismu, bylo vydáno se schválením císařovým. Toto nařízení ustanovuje, že v případě, že pachatel, odsouzený k doživotnímu žaláři, spáchal za trvání trestu nový zločin, jenž není ohrožen trestem smrti, má sice býti příslušným soudem věc vyšetřena a rozsudkem uznáno o vině obžalovaného a po případě náhradě, již tento má poskytnouti, že však může býti jako trest vysloveno toliko jedno nebo více ze zstřžení trestu podle §§ 19—24 tr. zák., na kratší nebo delší dobu podle okolností nově spáchaného zločinu. Zločin utrhaní na cti podle §u 209 tr. zák. není ohrožen trestem smrti (§ 210 tr. zák.). Spáchal-li tedy obžalovaný tento zločin v době, kdy si odpykával trest doživotního žaláře, měl mu býti trest uložen podle onoho nařízení. Napadený rozsudek nezjišťuje, že obžalovaný si odpykával v době, kdy se dopustil zločinu podle §u 209 tr. zák., trest doživotního žaláře, nýbrž uvádí v rozhodovacích důvodech pouze, že obžalovaný spáchal onen zločin po nastoupení a za trvání trestu za zločin loupežné vraždy podle §§ 134, 135 čís. 2 tr. zák., jímž byl uznán vinným oním rozsudkem zemského jako porotního soudu v Opavě. Ze spisů Tk VI 55/25 řečeného soudu, jež tvoří část spisů, týkajících se trestní věci proti obžalovanému pro zločin podle §u 209 tr. zák., však vysvítá, že si obžalovaný odpykává od 27. srpna 1925 (zločin podle §u 209 tr. zák. byl podle rozsudkového zjištění spáchán dne 13. ledna a 19. února 1926) trest doživotního těžkého žaláře, zstřženého jedním postem čtvrtletně s temnicí každého 8. ledna doby trestu, jemu rozhodnutím presidenta republiky na místě udělením milosti prominutého trestu smrti za zločin loupežné vraždy. Tuto procesní skutečnost — jde tu v podstatě o zjištění druhu a doby trvání vazby, v níž se obžalovaný nalézá, za trvání trestního řízení proti němu pro zločin podle §u 209 tr. zák. — může zrušovací soud při zkoumání uplatňovaného zmatku vzítí za podklad svého rozhodnutí na základě spisů, třebaš není v napadeném rozsudku výslovně zjištěna. Za tohoto stavu věci dlužno přisvědčiti názoru zmateční stížnosti, že nalézací soud vykročil ze své moci trestní, uloživ obžalovanému jako trest nikoli pouze jedno nebo více ze zstřžení trestu v §§ 19—24 tr. zák. stanovených, nýbrž těžký žalář v trvání jednoho roku, zstřžený jedním postem čtvrtletně. Kdyby napadený rozsudkový výrok o trestu byl ponechán v platnosti a stal se tím právoplatným, mohlo by v budoucnosti dojíti k výkonu trestu na svobodě, obžalovanému napadeným rozsudkem uloženého, a to v případě propuštění obžalovaného z doživotního těžkého žaláře na základě opětného omilostnění. Vzhledem k tomu jest míti za to, že zmateční stížnost jest podána ve prospěch obžalovaného. Poněvadž rozsudek soudu prvé stolice je stížen zmatkem mu vytýkaným, a zmateční stížnost obžalovaného je v tomto případě přípustna, bylo jí vyhověti, a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2672.

Nezáleží na pojmenování opravného prostředku, nýbrž na obsahu uplatňované výtky.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).